

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Myntlov.

(Afgivet af Folkethingets Udvalg den 27de Februar 1873.)

I.

Det foreliggende Forflag til Myntlov bestaar af to Afsnit, af hvilke det første indeholder alle de Bestemmelser, som skulle have varig Gyldighed, ogsaa efter at Overgangen til Guldmynt er gennemført, og det andet indeholder de Bestemmelser, der væsentlig skulle have Gyldighed i Overgangstiden.

Den største Del af de Bestemmelser, som indeholdes i Lovforslagets første Afsnit, følger med Nødvendighed af, hvad der er vedtaget i Konventionen, og giver os derfor ikke Anledning til nogen Bemærkning. Ved Paragraferne 5 og 6 er der givet Regjeringen Bemyndigelse til at udmynte flere Sorter Skillemynt, som vi ikke antage ville faae stor Betydning for Omsætningen i Danmark, saasom 40-Oren og 5-Oren, og som det derfor neppe vil være rigtigt i den første Tid at udmynte; men ved Lov at forbyde vor Regjering at udmynte dem, vilde vi dog ikke anse for rigtigt, da de Grunde, der gjøre det mindre tilraadeligt at foretage saadan Udmyntning, jo ogsaa ville være indlysende for Finantsbestyrelsen, og man derhos ikke kan negte Muligheden af, at der kunde blive Trang til et af disse Myntstykker, i hvilket Tilfælde det ikke vilde være helbigt, at Udmyntningen ikke kunde finde Sted, før Bemyndigelse var given ved en ny Lov.

De i § 9 indstuede Ord: „ligesom ogsaa de i Enhold til den med Kongerigerne Søerrig og Norge i Stockholm afsluttede Myntkonvention af 18de December 1872 i disse tvende Riger prægede Mynter“ staa paa dette Sted til Overflod, eftersom § 14 indeholder den fornødne Bestem-

melse om, at disse Mynter, saa længe Myntkonventionen forbliver gyldig, skulle være lovligt Betalingsmiddel her i Riget. Vi foreslaa derfor, at disse Ord udgaa af § 9.

§ 10 har Regjeringen benyttet den ved Tillægsartiklen til Myntkonventionen givne Bemyndigelse til strax at bestemme, at Staten skal bære det Tab, som opstaar ved Guldmyntens Slid, selv om dette udgjør over 2 pCt. af Myntens Vægt. Udvalget er enig i Grundsetningen, men antager, at det er for tidligt herom at træffe en Bestemmelse, især da de svenske og norske Guldmynter derved, fra Begyndelsen af, ville faae en anden Stilling end de danske, hvorved der muligvis kunde opstaa en i sig selv uberettiget Forskjel med Hensyn til den Villighed, hvormed de vilde modtagne. At det ikke er nødvendigt allerede nu at træffe nogen bindende Bestemmelse i saa Henseende, følger af den Langsomhed, hvormed Guldmynter slides ved Brugen. Man veed, at en Guldmynt af den Bestaaffenhed som den her foreslaaede, skal være i et meget lidligt Omløb, naar den skal miste 2 pCt. af sin Vægt, i Løbet af 20 Aar. Først efter et saadant Tidrumms Forløb vil der altsaa blive Spørgsmaal om at indløse den; men i de sidste 3 Tjeredele af dette Tidrum vil den da have cirkuleret med en Undervægt af over 1/2 pCt., med hvilket den efter Lovforslaget ikke skal være lovligt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand, men vel lige over for Statskassen. Dersom den altsaa kun een Gang i dette lange Tidrum kommer ind i Statskassen eller i en af Nationalbankens Kasser, vil dens Omløb her blive standset, og da der ikke er Sandsynlighed for, at en Guldmynt her i Landet skulde kunne cirkulere lidlig i 15 Aar uden